

Вітаємо усіх батьків! • Happy Father's Day!

Катедральні Дзвони

№ 14(13)

June 20 червня 2010

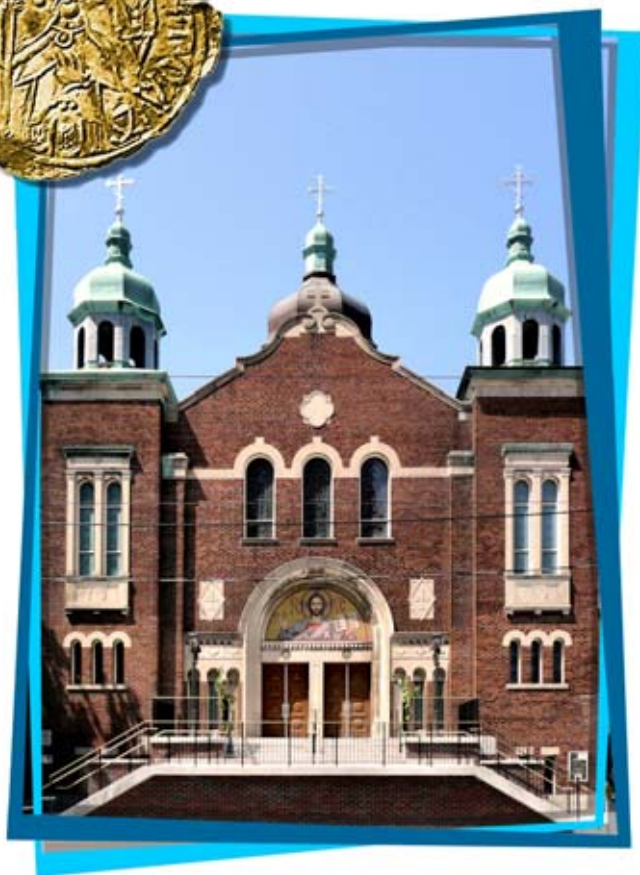
**Cathedral
Bells**

**Українська
Православна
Катедро
Св. Володимира**

**St. Volodymyr
Ukrainian
Orthodox
Cathedral**

**400 Bathurst St.
Toronto, Ontario
M5T 2S6**

Катедральні Дзвони

Виходять що два тижні

Cathedral Bells

Published biweekly

ISSN 1911-6926 (Print)

ISSN 1911-6934 (Online)

Saint Volodymyr Cathedral

= Published in Canada =

Editorial Staff

**Rt. Rev. Mitred Archpriest
Bohdan Sencio • Dean**
905-238-0132

Walter Chewchuk • President
416-603-3224

**Wasyl Sydorenko
Nadia Sydorenko**
416-604-1740
mail@htplus.net

Parish Priests

**Rt. Rev. Mitred Archpriest
Bohdan Sencio • Dean**
905-238-0132

Rev. Volodymyr Feskiv
416-551-4310

Cathedral Office

Open

Thursday - Friday • 9 am - 5 pm
Saturday - Sunday • 9 am - 1 pm

Wasyl Pawluk
Administrator
416-603-3224
416-603-1443 (fax)
office@stvolodymyr.ca

406 Bathurst Street
Toronto, ON M5T 2S6

Mission Statement

Cathedral Bells is a publication of the parish of Saint Volodymyr Ukrainian Orthodox Cathedral in Toronto, Canada (UOCC).

Its mandate is to enunciate the Orthodox Christian faith, to foster the mission of the Ukrainian Orthodox Church of Canada, to provide a forum for the discussion of issues important to the church and its members, to publish notices and reports of events in our community, and to encourage all of our readers to explore all available sources of Orthodox Christian information.

On the Cover

The cover features a photograph of the Saint Volodymyr Ukrainian Orthodox Cathedral in Toronto, Canada. Superimposed is a gold coin minted ca. 988-1015 by St. Volodymyr. On it is the image of the saint seated on his throne, sceptre in hand. To his left is the royal seal, the *tryzub*, a symbol associated today with Christianity in Ukraine. The other side of the coin features a classic Byzantine image of Jesus Christ.

Available online: www.stvolodymyr.ca

5TH SUNDAY AFTER PENTECOST

(Romans 10:1-10 and Matthew 8:28-34; 9:1)

There is no church on the face of this earth that loves God's Word, the Holy Bible, any more than does our Orthodox Catholic Church. This is an important claim, and we must back it up.

First of all, we show our love for God's Book by having it beautifully bound and then placed in the most important part of the church. The Book of Gospels is placed on the altar, in the center, as a mark of our esteem and love for it. During some of our church services, it is brought out and kissed by the faithful.

Secondly, God's Word is read during all the regular worship services of the Church. Each Sunday morning at the Divine Liturgy we hear lessons chanted from the Holy Scriptures. There is the Gospel lesson taken from one of the Gospels of Saints Matthew, Mark, Luke, or John, which tells us something of the life and teachings of Christ the Son of God. And, there is also the Epistle lesson read every Sunday, from the Epistles or letters contained in the New Testament, and sometimes from the book called Acts of the Apostles. Most of the Epistles were written by St. Paul, the great follower of Christ who dedicated his life to the work of spreading the Christian faith. Lessons from the Prophets and other books of the Old Testament are read during solemn Vespers and other special services.

Prior to the reading of these lessons, the priest calls upon all the faithful to pay attention, to seriously attend to the words of wisdom which are to be heard. Candles are usually lit at this time, because God's Word is a light that drives off the darkness of ignorance and enlightens our minds with the truth of God.

For instance, let's take a look at the lessons from Scripture assigned by the Church to be read at today's Liturgy.

There is the Epistle taken from St. Paul's letter to the Romans. In it the Apostle speaks of the salvation that comes from God through Christ. And he ends the lesson with these important words: "if you will confess with your mouth the Lord Jesus, and will believe in your heart that God raised Him from the dead, you shall be saved."

How can we be saved from eternal death, the penalty of our sins? St. Paul says we can if we do two things: first, if we believe in Christ and in His resurrection from the dead. Now it is so easy to talk about belief and faith in Christ, and so hard to have it. The evil spirits also believe in Him, but this doesn't help them. Our faith in Him must be so thorough and profound that it becomes the most important thing in life. It is utter trust, full faith, complete dependence, perfect love. And Paul centers this faith around the resurrection of Christ because this is the critical point of the Christian religion. Christ died, and if He didn't resurrect then He is still dead. But He arose, and we rejoice and glory in that fact. No wonder our Church celebrates the resurrection every Sunday of the year.

Secondly, St. Paul says, we must confess with our lips the Lord Jesus. Confess means to tell, to speak out. Here the Apostle is touching a delicate spot in our make-up. Not very many people want to speak out about Christ. They will talk about everything and everybody else under the sun, but not about Christ. People will talk and talk, but when the subject turns to the Lord, they become strangely silent. They know the great heroes of the world of sport, government, society, and can discuss them at great length, but when it comes to speak out for Christ, they are silent.

We need to keep in mind here the words of the Lord: "Whosoever shall confess Me before men, him will I confess before My Father who is in heaven. But whosoever shall deny Me before men, him will I also deny before My Father..."

You see, there is much tearing contained in the Epistle lessons we hear week after week.

Then there are the Gospel lessons. Today we heard the familiar story of an incident that happened when Christ visited the land of the Gergesenes. He went there one day and found two men who were possessed by evil spirits. The Lord healed them, but in the process a herd of swine perished in the waters of the sea. When the people of the area found out what happened, they did a strange thing. Instead of rejoicing that Christ was among them, and that He had healed these desperately ill people, they asked Him to leave their land. They wanted no part of Him.

It is easy to condemn them and point a finger at them for rejecting Christ. But the same type of thing happens to us, too. It costs something to follow Christ today, "Whosoever will come after Me, let him deny himself," Jesus said. He calls us to self-denial. He calls us to full honesty, purity, charity, truth. There are many people who want no part of these virtues, and so they reject Christ, they truly beseech Him to leave the borders of their lives. And Christ forces Himself on no man.

Do you listen carefully as God's Word is chanted Sunday after Sunday in church? Do you let God speak to you through the Epistle and Gospel lessons, as well as the sermons explaining them? Do you accept God's truth and teaching, and go and live it day by day? These are important questions as we consider the place the Holy Bible has in our Church.

The Church adorns God's book with precious gold and puts it in the place of honour, the altar. We are to adorn God's Book with precious love and put in our place of honour, the heart. The Psalmist of old said, "Thy word have I hid in my heart..." it is hidden there as a seed in soil, that it might come forth and blossom in Christian virtue.

Amen.

П'ЯТА НЕДІЛЯ ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

*“Як Його ж вони побачили, то стали благати,
щоб пішов собі з їхнього краю.” (Матв. 8:34)*

У своїй спасительній діяльності, в час земного життя, Господь наш Ісус Христос ніколи не минав нагоди подати свою божественну руку помочі потребуючим – удорював недужих, зціляв прокажених, повертав зір сліпим, а навіть воскрешав померлих – незважаючи на те, чи вони юдеї чи погани, багаті чи бідні, старі чи молоді. Одинокую передумовою для зцілення була віра тих, хто зцілення отримував у Того, Хто зціляв. Багато разів Господь лише казав недужому: “Нехай станеться тобі так, як ти увірував!” І недужий ставав здоровим.

Про один такий випадок чудесного зцілення двох біснுவатих оповідає нам євангельська наука п'ятої Неділі після Зіслання Святого Духа.

Одного разу Господь з учнями Своїми завітав у Гадаринську землю, яка знаходилася на східньому боці Галилейського моря напроти Капернауму. Країна ця була здебільше заселена поганами, які своїм головним заняттям мали тваринництво, в тім числі розводили багато свиней. Гадаринська земля була гористою, з багатьма печерами, в яких ховалися розбійники, а також біснуваті, що для них життя в суспільстві було незносним. Побачивши двох таких нещасних одержимих злими духами, Спаситель, зціляючи одержимих, дозволив демонам увійти в стадо свиней, яке кинулося з крутого берега в море й потонуло. Коли пастухи стада сповістили мешканців міста про цю дивну для них подію, тоді все місто вийшло назустріч Христові й просило залишити їх край в спокої... І Господь спокійно залишив той край, повертаючись до свого міста Капернауму.

Подія, описана в цій євангельській науці, є унікальною в усій земній діяльності Спасителя. Незважаючи на

те, що Він визволив двох біснுவатих з тяжких демонських кайданів, незважаючи навіть на те, що Він вніс спокій і безпеку в околицю, бо перед зціленням ті два біснуваті були “дуже люті, так що ніхто не міг переходити тією дорогою,” (Матв. 8:28) гадаринці не лише не подякували Господеві, вони навіть не були здивовані цим чудом, як багато людей з інших міст і країн, якими переходив Спаситель. Гадаринці одночасно й не переслідували Христа та Його учнів. Вони просто лагідно попросили його залишити їх край... І Спаситель залишив їх – без слова докору за їх невірство, залишив їх з їхніми стадами, з їхніми біснуватими, з їхніми розбійниками, з їхнім невірством. Залишив не тому, що був байдужим до їхніх душ, але тому, що на його поміч чекали легіони недужих, які бажали зцілення й вірували, що отримають його від Христа.

Дивним і загадковим є для нас це євангельське оповідання. Здається, що гадаринці, незважаючи на те, що загубили стадо свиней, повинні б радіти з того, що Христос, уздоровивши двох біснуватих, звільнив цілу околицю від страху, а двом зціленим повернув здоров'я. Здається, що гадаринці повинні б привітати у себе цього Чудотворця і попросити його звільнити цілий їхній край від небезпечних мешканців печер і гробовищ. Здається, що ми б так не вчинили, а прийняли б Спасителя з великою радістю в своє місто, чи в свою околицю, коли б Він прибув до нас...

Очевидно мешканці гадаринської землі в той час ще не були готові прийняти Христа і Його дивної для них науки. В наступні століття трудами св. апостолів і їх наступників і гадаринська земля просвітилася світлом Христової науки й приєдналася до великої родини християнських країн і народів. Але гадаринці, на жаль, не перевелися у світі, незважаючи на те, що Церква Христова живе і діє уже біля двох тисяч років. “Де ці сучасні

гадаринці живуть?” – може постати питання – “чим вони займаються, яке їх ставлення до Христа?” Живуть вони здебільше серед християнських народів, займаються найрізноманітнішими заняттями – від випасу стад коней аж до університетських катедр і державних міністрів і послів парламентів, але для всіх їх є одна спільна риса, яка й окреслює їхнє гадаринське походження – вони завжди чемно й лагідно просять Христа-Спасителя залишити їх край і не турбувати їх. Гадаринці не переслідують Христа, як переслідували юдейські книжники й фарисеї. Гадаринці не розпинають учнів Христових, як розпинали володарі поганського Риму, не запроторюють християн в тюрми й концентраційні табори, як роблять сучасні володарі-богоборці. Ні, гадаринці лагідно просять Спасителя залишити їх край і їхню совість в спокої. Сучасні гадаринці чемно і увічливо випрошують Христа з державного законодавства, з університетських і шкільних програм, з повсякденного родинного побуту, а далі й зі своїх власних та своїх дітей душ: “Іди від нас, Господи!”... І Господь залишає їх. І дивуються народи, якими керують сучасні гадаринці, чому так багато намножилося біснுவатих у їх країнах, чому не можна пройти спокійно не лише широким шляхом, а й перейти безпечно через вулицю у білий день, чому такими швидкими темпами зростає злочинність у її різноманітних видах, чому зростають кошти прожитку, а знецінюється саме життя людини, чому ніхто не певний за завтрашній день у найвільніших країнах світу?... Чому?...

Тому, що Христос давно сказав для всіх, хто має вуха, щоб слухати: “Я – Світло для світу. Хто йтиме за Мною, той не буде блукати у темряві, а матиме світло життя!” Іншими словами – хто виганяє силою Христа чи лагідно випрошує його зі свого життя, той повертається в темряву, з усіма її наслідками, той повертається й повертає своїх ближніх у царство демона, в царство такої

жорстокої неволі, з якої людині ніколи не вирватися своїми слабкими силами. Проти цього рабства є лише Один Визволитель – Христос і чим скоріше зрозуміють це народи й окремі люди – тим скоріше настане година звільнення.

Через кілька років наш український народ буде велично святкувати тисячоліття свого охрещення в Святу Православну Віру, тисячоліття свого приєднання до родини християнських народів, тисячоліття того великого року, коли мудрий володар нашого народу Св. Рівноапостольний князь Володимир Великий запросив Христа у свою країну, відкривши щиро свою душу і душі своїх підлеглих для просвітлення Світлом Христової Науки. Кожному відомо, який щедрий урожай зібрав народ і далі збирає: ніякі поганські, мусульманські, еретицькі чи безбожницькі сили, які на протязі віків намагалися зігнати наш народ зі світу – не змогли й не здолають цього зробити. Так, в цьому своєму змагу – бути з Христом – наш народ не лише часто губив свої стада й інші достатки землі, але, незважаючи на те, постійно кликав і кличе до себе Спасителя: “Прийди до нас, Господи, просвіти нас Світлом Твоїм!”

І Христос завжди з’являвся: зціляв рани на тілі й душі народу, підводив його скривавленого й поваленого розбійниками на ноги й промовляв: “Народе мій український, нехай буде тобі по вірі твоїй.” Таке явище ми спостерігаємо в нашій довгій тяжкій історії: відродження після татарської навали, відродження Православної Церкви після підступної польської унії, відродження Української Держави після двохсотлітньої московської неволі, велике національне відродження всього народу в наші часи. Та найбільш маркантним явищем новітньої нашої історії є чудесне відродження Української Православної Церкви в Україні і в країнах українського розселення. Це тимбільше важливо підкреслити, що й між на-

шими провідниками було немало гадаринців, які, поми-мо своєї великої ученості й досвіду, в час відродження України в 1917-20 роках також чемно просили: “Відійди від нас, Господи, ми без Тебе дамо собі раду!” І Господь відійшов спокійно і полилася кров народня такими ріка-ми, якими не проливалася й за татарських часів... Щойно відроджена Українська Автокефальна Православна Церква у 1921 році запросила Христа і повернула в його обійми український народ. І пішов народ за Христом – цим разом на Голгофу, щоб з Христом увійти і в славне воскресіння...

Немало було гадаринців серед нашого народу і в розсіянні. Вони також просили чемно Христа відійти від нашого зорганізованого життя, але наслідком такого прохання були завжди хаос і занепад. Щойно відродже-на Українська Православна Церква в Канаді, а далі й по інших країнах розселення, закликає Христа до нашого повсякденного життя, до наших організацій, установ, родин і душ, і наслідки цього також, кожному очевидні.

Відзначуючи 1978 року урочисто 60-літній Ювілей відродження нашої рідної Матері-Церкви на канадській землі, пильнуймо, браття і сестри, щоб поменше між на-ми було гадаринців, тих, що закликають нас будувати наше суспільне, родинне чи особисте життя без Христа, без Його Божественного Проводу. Сучасні гадаринці мо-жуть нам пояснювати своє становище тим, що, мовляв, треба бути толерантним і не ображати своєю вірою по-чуття інших наших співгромадян, що, мовляв, всяка віра від Бога, що доброю людиною можна бути й не будучи християнином, що помолитися можна всюди, не конче належати до Церкви. Всякі премудрі аргументи можуть наводити й наводять сучасні гадаринці. Але історія сві-ту, а зокрема наша власна українська історія, стверджує одну глибоку й незаперечну правду, яку так виразно висловив наш народ в короткім прислів’ї: “БЕЗ БОГА –

НІ ДО ПОРОГА!” Господь завітав до нашого народу у формі Святої Православної Церкви, Христос живе і діє серед нашого народу, зціляючи його від всяких недуг, також через Святу Православну Церкву Тому будуймо й підтримуймо її всіма нашими силами й можливостями, незважаючи на жертви часу, майна чи енергії, тобто просімо Христа в свій край, нехай визволяє нас від немочей наших, незважаючи на те, що в процесі визволення ми можемо втратити й свої стада, “бо що людині pomoже; коли вона увесь світ пригорне до себе, а душу свою занепасть.”

Колись Тарас Шевченко написав такі пророчі слова, ніби передбачаючи на ціле століття сучасний стан нашого народу в Україні і в країнах вільного світу:

Тяжко впасти у кайдани,
Умирать в неволі,
А ще гірше спати, спати,
І спати на волі...

Так, тяжко нашому народові в поневоленій Україні нести свого Хреста на Голгофу, але з Христом він живе й перемагає. Не даваймося ми, ті, що на волі приспати нашу совість нашу чуйність, нашу жертвенність намовами гадаринців. Кожна наша легковажність до життя своєї Церкви – це діло гадаринців. Амін.

Протоієрей д-р Григорій Удод

CREDIT CARD DONATIONS

We now accept credit card donations (AMEX, MasterCard, VISA) on our website: www.stvolodymyr.ca

Earn Air Miles, Canadian Tire dollars or Aeroplan points when donating to Saint Volodymyr Cathedral.

Подяка Від Родини Троян

Родина бл. пам. Арсена Степанюка висловлює щиросердечну подяку всім хто вшанував нашого Батька, Діда і Прадіда підчас похоронних відправах і 40-денної панахиди і тризни. В першу чергу наше щиросердечна подяка Високопреосвященному Архiepіскопу Юрієві (Каліщуку), Митрофорному Протоієреєві Богдану (Сенцьо) і Отцеві Володимиру (Феськові), Дякові Романові Николишину за похоронні відправи 21 грудня, 2009. Також велике спасибі Катедральному Хорові на чолі з дром Андрієм Дмитровичем за спів підчас похорону. Щира наша подяка також слідуючим за зворушливі слова признання і пошани на похоронній і 40-денній тризні 24 січня, 2010: мгр. Оксані Реві (від Торонтонського Відділу КУК), Володимиру Шевчукові (від Катедральної Парафії), мгр. Євгенії Мельничук (від Відділу Союзу Українок Канади ім. св. кн. Ольги), інж. Віктора Гетьманчука (приятеля родини), Миколи Латишка (члена катедральної парафії). Магістер Наталії Ємець особливе спасибі за вірш присвячений покійному. Всім хто прислав квіти на могилу наша глибока подяка. Також багато приятелів і знайомих замість квітів склали щедрі грошеві пожертви на слідуючі організації в пам'ять Арсена Степанюка, всім наша щира вдячність: на Українську Православну Катедру св. Володимира \$4,205; на будову Каплиці Всіх Святих України \$2,640; на Бібліотеку Симона Петлюри в Парижі \$1,000; на Онтарійську Філію Українського Музею Канади С. У. К. \$350; на Інститут св. Володимира \$200; на Фундацію ім. Тараса Шевченка \$200. Всім ми глибоко вдячні за молитви за спокій душі нашого дорогого батька, діда і прадіда Арсена Степанюка, великого українського патріота і вірного сина нашої Святої Української Православної Церкви. Вічна йому пам'ять і спокій душі. Донька Анна Троян з мужем дром Олегом Трояном, внуки Максим (та Іванка) Троян, Лада (та Річард) Ведлин, і правнуки Роксоляна Троян, Мая, Адріян і Александер Ведлин.

Єпархіяльне Свято

ГОТУЄМОСЯ ДО 100-ЛІТТЯ УПЦК

Осередок Культури св. Володимира
1280 Dundas St. W., Oakville ON

НЕДІЛЯ, 27 ЧЕРВНЯ, 2010

9:30 ранком	Зустріч Архієпископа ЮРІЯ
10:00 ранком	Архієрейська Свята Літургія
з участю всього єпархіяльного
духовенства, висвята іподиякона
Бориса Мельника в Диякони
1:00 по-обіді	Обід/Пікнік
<i>(кожний привозить свій обід
але буде також продаж їжі
з кухні)</i>
2:30 по-обіді	По-обідня програма – концерт
підготовлений п. Нестором
Олійником
4:00 по-обіді	Розвага для всіх,
вільне спілкування.

Наталія Турукало-Чагівець

ТАТО

Моєму татові Олексію Чагівцю присвячую

Для мене слово ТАТО дороге,
Війна це слово різко обірвала.
Не вистачало, таточку, тебе,
Дитинство моє бідно протікало.

Я пам'ятаю ті страшні роки,
Коли моя матуся бідувала.
Чекала тебе довгі роки,
Ти повернувсь, я знову ТАТА мала.

Ти залишив і хату, і добро,
Яке вже мав у гарному Торонто.
Нелегко жити у той час було
Тобі і нам розлученим війною.

Яке ж це слово ТАТО дороге,
Найкраще слово після слова МАМА.
Я пам'ятаю, ТАТОЧКУ, тебе
І зустріч нашу у донецьким краї.

Ти нам віддав усе своє тепло.
Я відчувала батьківську турботу.
Любила я тебе, щастям було
Тільки тебе назвати, любий тату...

м. Торонто, 2002 р.

**Fellowship of
Sts. Cyril & Methodios**
Oleg Holowaty
416-214-0374
oleg@scmfellowship.com

**“Golden Age”
Women’s Fellowship of
Sts. Joachim and Anna**
Lydia Oleshnia
416-483-2596

Ukrainian School
Tatiana Sunak
416-565-5125

Parents’ Committee
Nick Mishchenko
905-629-9787
Walter Zajac
416-621-9437

Tytar
Fedir Strohyj
416-207-1979

Cultural Centre

905-847-6477

Oksana Rewa
416-424-4430

Expressions in Art
Olya Janschula
416-622-4494

**St. Volodymyr
Cemetery**
905-827-1647

*Please inform the
Priest immediately
in the event that any
of our church members
find themselves in the
hospital or in need of
spiritual guidance.*

SCHEDULE OF SERVICES

June 20, Sunday FATHER'S DAY ДЕНЬ БАТЬКА	9:30a.m.	Liturgy Літургія
June 25, Friday	5:00p.m.	Akathist Акафіст
June 26, Saturday	5:00p.m.	Vespers Вечірня
ALL-EPARCHY CELEBRATION WILL BE AT THE ST. VOLODYMYR CULTURAL CENTRE IN OAKVILLE. THE CATHEDRAL WILL BE CLOSED JUNE 27, 2010.		
June 27, Sunday ALL-EPARCHY CELEBRATION ЄПАРХІЯЛЬНЕ СВЯТО	9:30 a.m. 10:00a.m.	Greeting of the Archbishop Зустріч Владики Liturgy Літургія

DONATIONS

Chiappino Peter (Chapel Fund)	5,000.00
Bayrachny Peter & Larysa (Chapel Fund)	1,000.00
Lemeza Peter (Chapel Fund).....	100.00
Kysym Mychael.....	50.00
Masliwec Walentyna (in memory of husband Alex & parents Teklia & Jakiw—Chapel Fund)	200.00
Stasiw Nadia (Estate).....	20,000.00
Stasiw Nadia (Estate for Cathedral Choir)	5,000.00
Fecan Ivan (Chapel Fund)	25,000.00
Lawryniuk Valentyna (Chapel Fund).....	50.00
Szuch Hryhorij (Chapel Fund).....	50.00
Szuch Anhelyna (Chapel Fund)	50.00
Pollard Barb (in memory of mother Theodora Chriakow).....	200.00
Janschula Leonid & Olga (in memory of mother Eugenia 1st ann.).....	200.00
Lytwyn Nellie (in memory of husband Hryhorij).....	200.00
Burak Stella.....	100.00
Rosolak Wasyl & Nadia (Chapel Fund).....	250.00
Yarovenko Tamara (Cathedral Choir)	100.00
Dziadyk Vera (in memory of mother Ahrypyna & brother Mychajlo)	1,000.00
Andrews Luba (in honour of Victor Hordylan 80th birthday)	100.00

**УСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ ЩИРЕ СПАСИБІ
ТА БОЖЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ**